

Leonard Zinkiewicz (1913-1993)

Leonard Zinkiewicz urodził się 31 października 1913 we Lwowie. Był najmłodszy z rodzeństwa, miał dwóch braci i siostrę. Po ukończeniu szkoły podstawowej został przyjęty do Państwowego Gimnazjum Humanistycznego we Lwowie, które ukończył w 1930 r. Lata 1930-1932 wykorzystał na opanowanie pracy kreślarskiej i rysunku technicznego na kursach kreślarskich we Lwowie. Jesienią 1932 r. został przyjęty na pierwszy rok Państwowej Szkoły Technicznej we Lwowie na Wydział Sztuk Zdobniczych i Przemysłu Artystycznego, specjalizując się w dziedzinie rysunku technicznego, grafiki i zdobnictwa artystycznego. Zajęcia z rzeźby wykonywał pod okiem Jerzego Kossaka. W 1937 r. zdaje tam maturę i uzyskuje dyplom Wydziału Sztuk Zdobniczych.



W latach 1936-37 odbywa czynną służbę wojskową w plutonie łączności w 40 PP we Lwowie, kończąc ją w stopniu kaprala. We wrześniu 1938 roku rozpoczyna pracę w Państwowym Instytucie Naukowym w Puławach (gdzie od 4 lat przebywali jego rodzice) w charakterze kreślarza-kartografa opracowując mapy glebowe Polski.

25 sierpnia 1939 dostał powołanie do wojska. Zostaje dowódcą patrolu telefonicznego w plutonie łączności 15 PP w Dęblinie. Bierze udział w walkach na odcinkach: Wieluń, Czarnożyły, Zduńska Wola, Pabianice, Łódź. Dnia 12 września 1939, podczas walk w rejonie Mszczonowa, dostaje się do niewoli niemieckiej. Jako jeńiec wojenny trafił do obozów jenieckich w Austrii: Stalag XVII A Kaisersteinbruch, Oflag XVIII A Lienz, a w czerwcu roku 1940 do Oflagu IIC Woldenberg, gdzie przebywał aż do ewakuacji obozu w styczniu 1945 będąc zakwaterowany w baraku numer 13A. W trakcie całego pobytu w obozie czynnie udziela się w teatrze żołnierskim.



25 stycznia 1945 roku został ewakuowany wraz z częścią obozu V Batalionu Zachód w kierunku Hamburga. 3 lutego batalion przekroczył Odrę i dalej jeńców konwojowano do Boizenburga nad Łabą. W kwietniu 1945 r. kontynuowano ewakuację by w dniu 3 maja 1945 dotrzeć do miejscowości Pohls /14 km przed Lubeką/. Tam też jeńcy zostali ostatecznie wyzwoleni przez Pancerną Dywizję Kanadyjską. Cała trasa ewakuacji to ponad 500 km przebyte w ciężkich warunkach zimowych w ciągu 60 dni.

Po powrocie do kraju Leonard Zinkiewicz kontynuował pracę w IUNG-u (Instytut Uprawy, Nawożenia i Gleboznawstwa; przed wojną Państwowy Instytut Naukowy) w Puławach. Prowadząc kreślarnię opracowywał mapy glebowe i glebowo-bonitacyjne dla potrzeb Ministerstwa Rolnictwa. Posiadając wykształcenie zawodowe, długoletnią praktykę oraz specjalizację w kreślarstwie technicznym, liternictwie i grafice od szeregu lat szkolił nowych pracowników.

W Instytucie przepracował 32 lata przechodząc w 1977 roku na emeryturę.

Niezależnie od pracy zawodowej udzielał się w działalności społecznej, od roku 1946 brał udział w wystawianiu wraz z zespołem szeregu sztuk w Teatrze Amatorów mieszczącym się przy Domu Kultury w Puławach.

Poza aktorstwem jego wielką pasją było malarstwo i fotografia. Malował głównie tematy biblijne (jedną z pierwszych prac była kopia obrazu Matki Boskiej z kaplicy obozowej w Woldenbergu). W 1964 roku Minister Kultury i Sztuki wręczył mu odznaczenie "Zasłużony Działacz Kultury", a w 1975r. dostał "Srebrny Krzyż Zasługi" oraz został honorowym obywatelem Dobiegniewa. W roku 1976 otrzymał "Medal Zwycięstwa i Wolności", a w 1982 "Medal za udział w wojnie obronnej 1939 roku".

W latach 80-tych mieszkał głównie na wsi, gdzie mógł oddawać się swoim pasjom, szczególnie malarstwu i ogrodnictwu.

Był żonaty, doczekał się dwójki dzieci i dwóch wnuków. Leonard Zinkiewicz zmarł 23 stycznia 1993 roku w Lublinie. Pochowany jest na Cmentarzu Majdanek w Lublinie.

*Opracował: Piotr Zinkiewicz(wnuk) z pomocą Wojciecha Zinkiewicza (syn);
na podstawie pamięci rodzinnej oraz literatury
„Oflag IIC Woldenberg to brzmi jak tajemnica” . wyd. drugie.*

Lublin, lipiec 2023